

Sygn. I C 237/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Kopczyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z/s w W.

przeciwko B. S.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanej B. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z/s w W. kwotę zł 2 578,04 (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt osiem złotych cztery grosze) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 2255,42 (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści dwa grosze) od dnia 12.02.2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej B. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z/s w W. kwotę zł 117 (sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 237/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 12 lutego 2015 r. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej B. S. kwoty 2578,04 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 2255,42 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 5 maja 2008 r. pomiędzy pozwaną B. S. a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. została zawarta umowa o kredyt gotówkowy. Na podstawie tej umowy Bank udzielił kredytu w wysokości 26252,66 zł. Płatność ostatniej raty przypadała na 15 maja 2014 r. Wobec nie spłacenia należności w całości, powód wystąpił z pozwem, w którym wniósł o o zasądzenie dochodzonej pozvem należności (pozew k. 2-4 akt).

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie do rozpoznania (postanowienie k. 7 akt).

Pozwana B. S. uznała powództwo w całości (oświadczenie k. 53 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 maja 2008 r. B. S. zawarła umowę z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. o przyznanie kredytu gotówkowego nr (...) \ (...). (dowód: kserokopia umowy k. 26-27 akt).

Zgodnie z warunkami umowy Bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 26252,66 zł z obowiązkiem spłaty w ratach. Kredyt miał być spłacony w 72 ratach kapitałowo odsetkowych płatnych 30 każdego miesiąca począwszy od 30 maja 2008 r. do 30 kwietnia 2014 r. (§4 umowy). Zgodnie z §5 umowy w razie powstania zadłużenia strony ustaliły wysokość oprocentowania na czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP (dowód: kserokopia umowy k. 26-27 akt).

Pozwana B. S. przyznała, że otrzymała kredyt, który spłacała. Pozwana przyznała, że nie spłaciła kredytu w całości. B. S. nie kwestionowała wyliczonej przez powoda zaległości w spłacie kredytu, uznała powództwo w całości (zeznania B. S. k. 53-54 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: pozwu k. 3-4 akt, odpisu KRS k. 16-31 akt, kserokopii umowy kredytu k. 36-37 akt, zeznania pozwanej B. S. k. 53-54 akt.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej, gdyż znalazły potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach. Jako wiarygodne Sąd ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Pozwana nie kwestionowała wysokości należności dochodzonej pozwem, uznała powództwo w całości.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 kpc zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Prawdziwość dokumentów nie był przez pozwaną kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W dniu 5 maja 2008 r. B. S. zawarła umowę z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. o przyznanie kredytu gotówkowego nr (...) \ (...). Pozwana nie kwestionowała faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty objętej pozwem. Pozwana również przyznała, że dochodzonej pozwem kwoty nie zapłaciła.

Z art 6 k.c. wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie została przedstawiona przez powoda umowa, której prawdziwości oraz rzetelności pozwana nie kwestionowała. Tym samym należy uznać, że powód wykazał istnienie zobowiązania. Natomiast pozwana nie udowodniła, że zwolniła się z ciążącego na niej zobowiązania.

W tej sytuacji Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości dochodzonej pozwem.

Jak wynika z art. 476 zdanie pierwsze k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś

z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis § 1 art. 482 kc ustanawia dopuszczalność żądania odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek (zarówno kapitałowych, jak i odsetek za opóźnienie) od chwili wytoczenia o nie powództwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 lutego 1992 r., I ACr 31/92, OSA 1992, z. 7, poz. 62). Dopuszczalność ta jest niezależna od uprzedniego porozumienia się stron w tym przedmiocie (wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2005 r., IV CK 162/05, LEX nr 186899). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 18 maja 1994 r. (III CZP 70/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 220) jeżeli strony nie umówiły się inaczej, odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o odsetki.

W niniejszej sprawie, skoro należność nie została uiszczona, od dnia wytoczenia powództwa, tj. 12 lutego 2015 r. powód domagał się obok roszczenia głównego wraz z odsetkami, również dalszych odsetek. Mając na uwadze wyżej przytoczone przepisy, Sąd uznał roszczenie powoda w tym zakresie za uzasadnione.

Wobec uznania powództwa przez pozwaną, na podstawie art. 333§1pkt.2 k.p.c., Sąd nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności.

Pozwana przegrała proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Na koszty składają się: opłata sądowa, którą uiszczył powód w kwocie 100 zł oraz opłata skarbową w wysokości 17 zł opłaty od pełnomocnictwa,

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

(...)